

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Salmer i anledning af jubelfesten 1836

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Salmer i anledning af jubelfesten 1836", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 693. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1836_567-txt-shoot-idm512/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vemhre skal i dine Gaarde,
 Om end sat i Dage haarde,
 Døret et Hjerte-Ånd,
 Væde sig paa gamle Dage,
 Medens Hjerg og Skov gjenlyde:
 Gledet er Gud!

Hver, der sagde til Herre min:
 Uvov ved min Side i Færded din,
 Mens Jeg lægger Dig under Fod
 Over et Fjelle, fra Dig medlid!
 For Du er mig kjær over Alle!

Sjovet of Jæn, det er Dig bragt,
 Uvov mellem Hjerternes usofragt!
 Hvor er Du paa din Kræftes Dag,
 Været mine give klar din Sag,
 For Du er mig kjær over Alle!

Hveret jeg var, og gjer ei det em,
 Lykt er ogsaa dit Hjerdekom,
 Mørgen-Hjernen er gammel nu,
 For den kaldes dog født vor Du,
 For Du er mig kjær over Alle!

Hver, der saar ved din hvide Haand,
 Kampens tanner, som Manges Haand,
 Hvor ser Hæren Din hærsfuld,
 Konger kaster Daa klat ensfuld,
 For Du er mig kjær over Alle!

Hjertens Demmer er Du paa Jæd,
 Høvedet lyder Daa med sit Død,
 Heltens Hoved dog spuler ei,
 Kilde n ledtser Daa paa Hans Del,
 For Du er mig kjær over Alle!

Konge og Kiskap til veig Tid!
 Sid paa din Hæne, som Sølen sid!
 Heltens Konge, det er dit Navn,
 Fredens Dp er din Hede-Stavn,
 Gled mig kjær over Alle!

Daggeld, velig,
 Gud, er din Velig,
 Indelig Hærg,
 D, hvor mit Hjerte
 Væges med Sættet,
 Gæfter i Ven,

Hier at giæde din Helligdem præd,
 Hier at lee led den loevnte Gud!

Gedhedens Kilde!
 Korte og silde
 Giermild er Du;
 I dine Tale
 Svare meder Svale,
 Nam det Åu!

Sam ved dit Kier den friderende Hærg,
 Und Du i Raade din Lyener et Hærg!

Hed Dig at begge,
 Hæste Lyffe
 Halder Man ret,
 Der lyfter Lange
 Velg at fange
 Væder ei tret,

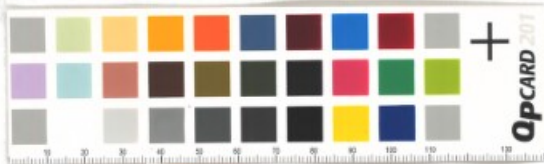
Til den ei lægger, og tager ei fra
 Hædens det veige Høllelæge!

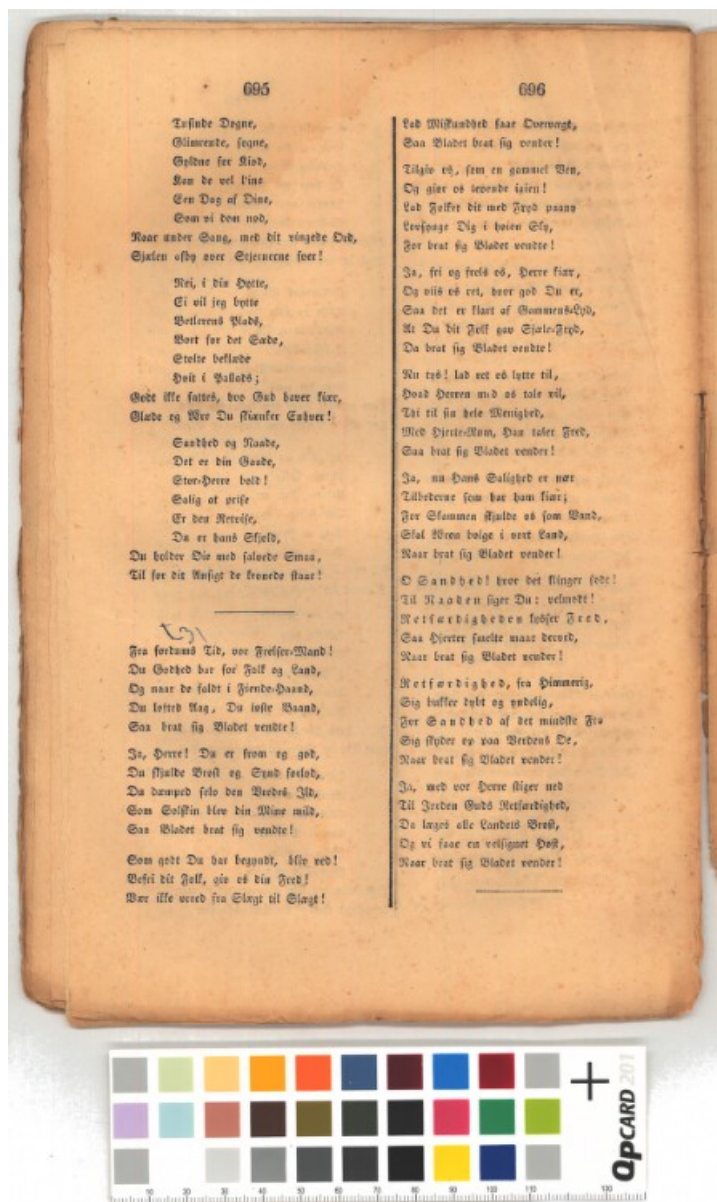
Mit dog herude
 Høstelig bede
 Skal hoo dig trov,
 I Himmerige
 Lee den indfæge,
 Hvil von dit Død;

Ja, i hans Hjerte, fra Taarernes Dal,
 Gier Du en Stige til Himmerige Sal

Lyflet og trives,
 Stærkes, opløst,
 Skal dine Svare,
 Dæne i Kæfster,
 Stige dæfster,
 Hærg-Stættet naar,

Dit, hvor det Die, som græder ei mere,
 Gudernes Gud i sin Hellighed ser





Tristude Dagne,
 Glæmte, seje,
 Østene for Nid,
 Men de vel sine
 Een Dag af Dias,
 Een vi den nod,
 Naar ander Sang, med dit vingele Dab,
 Sjælen ofy over Sjælene seer!

Nei, i din Døtte,
 Ei vil jeg botte
 Vællens Nade,
 Vort for det Gade,
 Etste bellade
 Døtt i Palsid;
 Gædt ille fatted, ved Gud hver seer,
 Glæde og Væ Du skænker Takket!

Eassted og Naade,
 Det er din Gæde,
 Eter-Herre bold!
 Solig of prise
 Er den Retste,
 Da er kund Skædt,
 Du holder De mid salde Enas,
 Til for din Nafgt de kende Naar!

Fra fortædt Tid, vor Hæfser-Mand!
 Du Gædt bar for Jæll og Land,
 Og naar de soldt i Hænde-Naad,
 Du lofnd Næg, Du losse Naand,
 Saa brat sig Bladet vander!

Ja, Dætt! Du er from og god,
 Du skædt Hæll og Etnd fæstet,
 Da dampet sel den Hædt. Jid,
 Soms Solfin hæv din Næse mid,
 Saa Bladet brat sig vander!

Soms gædt Du bar begædt, ille ved!
 Væfti dit Jæll, gæd es din Jædt!
 Væ ille vord fra Elægt til Elægt!

Ved Miskæddet saar Dærvægt,
 Saa Bladet brat sig vander!

Tægle es, som en gemædt Ven,
 Og gæd es kende især!
 Ved Jæfti dit med Jædt paang
 Væfpage Dig i kende Es,
 Jætt brat sig Bladet vander!

Ja, fri og fædt es, Dætt fætt,
 Og vild es ret, kender god Du er,
 Saa det er Nætt af Gæmædt-Hædt,
 Ki Du dit Jæft gæd Sjæle-Jædt,
 Da brat sig Bladet vander!

Nu tædt! Lad set es lætt til,
 Hædt Hættens mid es tole vil,
 Til til sin hæde Nægtet,
 Ved Hætt-Nætt, Dætt tolet Jædt,
 Saa brat sig Bladet vander!

Ja, nu Dætt Dægtet er vætt
 Vættene som kender ham fætt;
 Jætt Skæmme Hædt es som Dætt,
 Skætt Hætt folge i vætt Land,
 Naar brat sig Bladet vander!

O Sandhed! kender det Nægtet ved!
 Til Nættens Nægt Du: vættet!
 Nættfærdigheeden kender Jædt,
 Saa Hættet fættet naar dættet,
 Naar brat sig Bladet vander!

Nættfærdigheeden, se Dæmættig,
 Sig kender dætt og vættelig,
 Jætt Sandhed af det mættelig Nætt
 Sig Nægtet es vætt Nættens Dætt,
 Naar brat sig Bladet vander!

Ja, med vor Hætt Nægtet med
 Til Jættens Hædt Nættfærdigheeden,
 De lægt es alle kender Hætt,
 Og vi saar en vættig Nægt,
 Naar brat sig Bladet vander!

